

РЕШЕНИЕ

№ 82

гр. Бургас, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Даниел Н. Марков
Яница С. Събева Ченалова

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова
в присъствието на прокурора Й. Цв. Д. Т.
като разгледа докладваното от Пламен Анг. Синков Въззивно наказателно дело от общ характер № 20232000600184 по описа за 2023 година

С Присъда № 9/08.02.2023 г., постановена по НОХД № 665/2022 г., Бургаският окръжен съд признал подсъдимия С. П. С. за виновен в това, че за времето от 19,25ч. на 02.10.2021г. до 05,45ч. на 03.10.2021г., в гр. Бургас, бул. „Стефан Стамболов“, пред №73, в градинка срещу входа на УМБАЛ Бургас, умишлено умъртвил Б.Ф.Х., като деянието е извършено по особено мъчителен начин за убийтия и с особена жестокост, поради което и на основание чл.116, ал.1, т.6, вр. чл.115 и чл.54, ал.1 от НК му наложил наказание лишаване от свобода за срок от двадесет години при първоначален строг режим на изтърпяване.

На основание чл. 59, ал. 1, т. 1 и ал.2 от НК от наложеното наказание е приспаднато времето, през което подсъдимият е бил задържан по реда на ЗМВР, с постановление на прокурор и с постоянна мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

С присъдата Окръжен съд – Бургас се разпоредил с веществените доказателства по делото, като постановил вещите на пострадалия да бъдат върнати на неговата майка, собствените на подсъдимия да му се върнат, а тези без стойност – да бъдат унищожени.

Осъдил подсъдимия С. да заплати на гражданския ищец Р. Р. Р. сумата от 120 000 лева, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди, в резултат на престъплението, ведно със законната лихва от датата на увреждането 03.10.2022г. до окончателното им изплащане, както и сумата от

500 лева за заплатено адвокатско възнаграждение; да заплати в полза на Окръжен съд-Бургас държавна такса в размер на 4800.00 лева върху уважения размер на гражданския иск, както и сумата от 10.00 лева за служебно издаване на 2 бр. изпълнителни листи; да заплати в полза на Държавата, по сметка на ОД на МВР - гр. Бургас, сума в размер на 8302.25 лева, представляваща направени разноски на досъдебното производство и по сметка на съда сумата от 130лв. за направени на съдебното следствие разноски за вещи лица.

Недоволен от така постановената присъда останал защитникът на подс. С. – адв. Б. Д. от БАК. С подадена въззивна жалба се навеждат доводи за неправилност на съдебния акт, поради необоснованост на възприетите фактически констатации, неправилно приложение на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание. С допълнение към жалбата са изложени аргументи, че очертаната фактология по делото не разкрива извършено от подс. С. деяние, съставомерно по повдигнатото му обвинение по чл.116, ал.1, т.1, предл. 2-ро и 3-то вр. чл. 115 от НК. Според защитника, анализът на доказателствената съвкупност сочи, че инкриминираното деяние е извършено от подс. С. в условията на неизбежна отбрана, при установено непосредствено и противоправно нападение спрямо личността му, осъществено от страна на пострадалия Х.. В тази връзка се изтъква, че няма законово изискване отбраняващият се да подбира възможно най-адекватен и безболезнен за нападателя си начин за защита, респ. да избира и засяга само неуязвими части от тялото на нападателя, тъй като това би намалило ефективността на неизбежната отбрана. Застъпено е становище, че нападението от пострадалия спрямо подсъдимия не е било прекратено, както е приел първоинстанционния съд, а само спряно. Цитира се съдебна практика, съгласно която кратковременното прекъсване на нападението, което може бързо да се възобнови, не означава, че то вече е прекратено. В подкрепа на тази теза, защитникът се позовава на показанията на свид. П., който заявява, че след изречените думи на подсъдимия „аз ще те намеря кой си, той (пострадалият) се върна“. Счита, че съдът следва да отчете и обстоятелството, че първоначално подсъдимият не е могъл да отвърне адекватно на това нападение, тъй като в този момент не е можел да вижда, заради лютивия спрей, с който е напръскан от пострадалия. При възобновеното нападение подсъдимият е съумял да се защити, като неவிждайки почти нищо е станал, доближил е пострадалия и му е нанесъл удар с глава. С жалбата се изразява недоволство и от размера на определеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода, което явно не съответства на степента на обществена опасност на личността на подсъдимия. Твърди се, че съдът не е отчетел в пълна степен смекчаващите отговорността на подсъдимия обстоятелства и в частност положителните характеристики на личността му, проявеното от последния съдействие в хода на разследването, съществено допринесло за разкриване на обективната истина, както и необремененото му съдебно минало. Алтернативно счита, че деянието следва да бъде преквалифицирано по чл.124, ал.1 от НК, тъй като изпълнителното деяние се състои в нанасянето на удар с

глава в лицето на пострадалия, в резултат на което са счупени носните костици, което съставлява телесна повреда, към причиняването на която подсъдимият е имал пряк умисъл. Последващото залитане на пострадалия Х. и падането му на терена, довело до фаталния удар на главата му в бордюра на бетонната площадка и последвалата смърт, според защитника, не е съзнаван резултат от подсъдимия. Иска се изменение на присъдата и преквалифициране на деянието по чл.119 от НК, алтернативно по чл.124, ал.1 от НК и съответно налагане на наказание съгласно нормата на закона, при съобразяване на всички смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства.

Извън срока за обжалване на присъдата, по делото е депозирано становище от подс. С., ведно с доказателствени искания. Подсъдимият е направил самостоятелен анализ на доказателствата по делото, като моли съда да вземе предвид заинтересоваността на свид. Д.И., който демонстрира явна неприязън в отношението си към него и обяснява дадените уличаващи показания, квалифицирани като лъжи. Подс. С. изяснява някои аспекти от отношенията си с пострадалия и останалите свидетели, какво е правел въпросната вечер при тях и как е започнала и се е развила ситуацията от негова гледна точка. Поставя въпроси за осветеността на мястото на инцидента и намалената видимост, която произтича от това обстоятелство. Оспорва възможността на свидетелите да възприемат адекватно случилото се, не само заради слабото осветление в тъмната част на денонощието, а и поради употребения от някои от тях алкохол. Счита, че не са уточнени всички факти по делото, като не е установено с категоричност, чрез справка от мобилния оператор и експертно изследване на телефонния му апарат, наличието на изходящо обаждане до телефон 112 на 02.10.2021г. Сочи, че здравословното му състояние не му позволява физически да нанесе твърденията от свидетелите удари с крак по тялото на пострадалия, поради което моли това обстоятелство да бъде установено с назначаването на съответните експертизи. Подсъдимият се дистанцира от свидетелите по делото, като сочи, че не е клошар, нито води такъв начин на живот и напълно отхвърля твърденията, че е лидер на клошарска група. Счита, че не е изяснен напълно въпроса за използвания срещу него спрей и пораженията от напръскването с такъв, като желае същият да получи отговор от експерт.

Пред въззивната инстанция представителят на Апелативна прокуратура - гр.Бургас изразява становище за неоснователност на жалбата и пледира присъдата на Окръжен съд-Бургас да бъде потвърдена, като правилна и законосъобразна. Счита, че обвинението е доказано по безспорен начин от събраните многобройни гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства. Намира, че първоинстанционният съд е извършил прецизен анализ на показанията на свидетелите-очевидци и на обясненията на подсъдимия, като ги е съпоставил едни с други и с останалите събрани по делото доказателства. Счита, че при правилно изяснената фактическа обстановка, няма съмнение в авторството на деянието. Приема, че са налице и

двете по-тежко квалифициращи обстоятелства – деянието да е извършено по особено мъчителен за пострадалия начин и с особена жестокост. Подчертава, че пострадалият е бил в съзнание, изпитвал е силна болка и е осъзнавал, че най-вероятно ударите ще доведат до смъртта му. Отношението на подсъдимия към пострадалия е намерило проявление в множеството нанесени яростни и силни удари, концентрирани в главата и гръдния кош на жертвата, които не са били преустановени дори и след молба да спре. Прокурорът изключва възможността за приложение на чл.119 от НК, тъй като подсъдимият не се е намирал в състояние на афект. Като неприложима намира и разпоредбата на чл.124 от НК, тъй като обективизираното от подсъдимия отношение към извършеното деяние и неговия резултат сочат на умисъл за убийство. В тази връзка се изтъкват броят и тежестта на нанесените удари, тяхната насоченост към жизненоважни области от човешкото тяло като главата и гръдния кош, продължителността на упражнената агресия и отказът му да преустанови побоя.

Повереникът на частния обвинител и граждански ищец адв. И. изразява съгласие с казаното от прокурора. Намира за неоснователно оплакването на защитата за допуснато нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в неправилен анализ и интерпретация на доказателствата. Счита, че решаващият съд детайлно, подробно и изчерпателно е аргументирал своите фактически и правни изводи. Изразява становище за несъстоятелност на твърденията за приложимост на института на неизбежната отбрана. Поддържа, че по делото е несъмнено доказано, че първоначалното нападение е било приключило, пострадалият се е отдалечил и е бил в гръб, когато е бил нападнат. Намира за неоснователно и алтернативното искане за преквалифициране на деянието по чл.124 от НК, като подчертава, че подсъдимият е осъзнавал и е целял настъпването на общественоопасните последици. Счита, че първоинстанционният съд правилно е определил квалификацията на деянието по чл.116, ал.1, т.6, предл. 2 и 3 от НК, тъй като са налице и двата квалифициращи признака – деянието да е извършено по особено мъчителен за жертвата начин и с особена жестокост. Присъединява се и към изводите на съда относно субективната страна на деянието и по-конкретно относно извършването на деянието при форма на вината пряк умисъл. Моли за цялостно потвърждаване на присъдата на ОС-Бургас, като справедлива и обоснована.

Частният обвинител и граждански ищец Р. Р. се присъединява към казаното от нейния повереник и заявява претенция за потвърждаване на присъдата.

В съдебно заседание на 09.10.2023г. служебният защитник адв. Д. поддържа въззивната жалба. Не оспорва фактическата обстановка, но счита, че първоинстанционният съд не е дал правилна оценка на фактите по делото. Счита, че подсъдимият е действал в условията на неизбежна отбрана, тъй като първо е налице противоправно нападение от страна на пострадалия, което не

е било провокирано от подсъдимия, не е имало прекратяване на нападението, а само кратковременно преустановяване. Отново повдига въпроса за промяна на правната квалификация по чл.124 от НК. Защитникът счита, че по делото са налице данни, че първоначалния удар, който е нанесъл подсъдимия и с който е счупил носа на пострадалия, е съзнаван, но той е целял настъпването на телесна повреда, смъртта е породена от нараняването, получено вследствие на падането на земята и удрянето на главата му в парапета, за което подсъдимият не е имал умисъл. Подчертава, че съгласно съдебно-медицинската експертиза на труп, именно вторият удар е бил фатален за пострадалия и нито предхождащият го, нито последващите удари са били животозастрашаващи, съответно не са могли да причинят смъртта на пострадалия, поради което счита, че не е налице по-тежко квалифициращото обстоятелство деянието да е извършено с изключителна жестокост. Моли за уважаване на исканията, посочени във въззивната жалба.

Възползвайки се от правата си на лична защита и последна дума подсъдимият С. С. изразява съгласие с казаното от адвоката му. Заявява защитна позиция, че първият удар с глава, който е нанесъл на пострадалия, е случаен и се е случил при вдигането му от наведено положение на тялото. Оспорва присъдата и предвид липсата на събрани от съда данни за здравословното му състояние, които биха установили невъзможността му да рита пострадалия. Моли за отмяна на присъдата като явно несправедлива.

След като се запозна с направените оплаквания, изслуша становищата на страните, прецени събраните доказателства и като извърши цялостна служебна проверка на атакуваната присъда, независимо от посочените в жалбата основания, въззивният съд намери следното:

БОС е възприел фактическа обстановка, съответстваща на пълния и задълбочен анализ на събраните по делото доказателства. Установено е, че подсъдимият С. П. С. е роден на ....г. в гр.Перник, има основно образование, безработен, с адрес в гр.Бургас, к-с „и...

Подсъдимият С. /наричан с прякора Ш./ и свидетелите М.В. П., М.Г.М. /Г./, Д.С.И. /Н./, Р.Д.Ж. и Д.Т.Г. /М.Л./ се познавали помежду си.

Пострадалият Б.Ф.Х. бил бегло познат на подсъдимия и свидетелите П., Ж. и Г.. Те дори не знаели имената му, поради което го наричали по различен начин – И., Г., Г., С.,Б. и др.

Мястото на произшествието било площадка в градинката, находяща се на около 150-200 метра пред хирургическия корпус на УМБАЛ-гр. Бургас/новия корпус/. Площадката била обособено място с правоъгълна форма и четири пейки, покрито с квадратни бетонови тротоарни плочи и оградено с бетонов бордюр с височина 30см. Градинката около нея била озеленена. Подсъдимият и свидетелите, в различен състав, често се събирали на това място.

Свидетелят М. П. бил постоянен обитател на описаната площадка. Той боледувал от сънна апнея и тромби в краката, поради което бил трудно

подвижен. Въпреки, че имал постоянен адрес, той предпочитал да спи на една от пейките в градинката пред болницата.

На 01.10.2021г., вечерта, подс. С. срещнал Д. Г. /М.Л./ в района на УМБАЛ –Бургас, при което настоял Г. да му върне дължима сума от 30 лева. Г. имал налични пари и му ги дал.

На следващия ден 02.10.2021г., вечерта, след 19.00ч. Д. Г. срещнал Б.Ф.Х., на когото се оплакал, че С. С. /Ш./ му искал пари. Двамата с Б. Х. тръгнали заедно да потърсят „Ш.“.

Същата вечер – 02.10.2021г., около 19,00ч. на площадката в градинката пред УМБАЛ гр. Бургас, при свидетеля П., който седял на една от пейките, отишъл свидетелят Д.И. / „Н.“/. Било в края на деня, смрачавало се, но на улицата пред сградата на хирургическия корпус имало осветление, което към онзи момент било включено и в градинката се виждало ясно. Малко по-късно, към тях се присъединил и свидетелят Р.Д.Ж..

Около 19,30ч. пострадалият Б. Х. и Д. Г. също отишли на площадката в градинката пред болницата. Приближавайки мястото и очаквайки подс. С. да е там, Х. започнал да вика: „Шамане, къде си бе, Шамане?“, като едновременно псувал и говорел, че нещо щяло да му се случи. Вече на площадката Х. попитал свидетеля М. П. дали знае къде е С. /Ш./. След това пострадалият Х. обяснил на свидетелите и., П. и Ж., че иска да се види с подсъдимия С. С., тъй като последният бил взел пари от Д. Г. /М.Л./. Малко след това, подсъдимият С. също дошъл на площадката пред УМБАЛ - Бургас. Б. Х. се приближил до него и двамата започнали да разговарят за парите, които С. бил взел от Г.. Х. настоял С. да върне онези 30лв., които бил взел, като плати отделно на него самия 20лв. глоба и го заплашил, че нещо щяло да му се случи. Междувременно го и псувал. Подсъдимият С. С. му отвърнал, че друг път ще говорят и седнал на бордюра.

Х. отишъл при С. и го ритнал в главата и в слабините. После го напръскал няколко пъти в лицето с лютив спрей, на което подсъдимият не отвърнал. Когато съдържанието на спрея свършило, Х. хвърлил флакона на земята, обърнал се с гръб към С. и започнал да се отдалечава. Когато Б. Х. се отдалечил на около 2.5 метра, след около половин или една минута подсъдимият С. му се заканил, че ще разбере кой е и ще го намери, за да му потърси сметка за стореното, след което станал от бордюра и тръгнал към Х.. Пострадалият се обърнал с лице към С. и започнал да отстъпва назад.

Подсъдимият хванал с ръцете си ръцете на Б. Х., след което му нанесъл значителен по сила челен удар (за С. ударът попаднал в лявата част на челото му, от което получил разкъсно-контузна рана на лявата вежда) с главата си в областта на неговата глава и така му причинил счупване на носни костици, както и контузии на мозъка /мозъчен кръвоизлив/. От удара в главата с тази на подсъдимия, Х. загубил равновесие, паднал назад и ударил в бордюра на бетонната площадка своята глава в тилната ѝ област. Този последващ удар бил изключително силен, довел до разкъсно-контузна рана с размери 5см x 7-

8мм и причинил още контузии в мозъка - масивен мозъчен кръвоизлив, включително и разкъсване на мостов кръвоносен съд /вена/.

Въпреки тежките контузии на главата, Х. бил жив и в съзнание. По цялото лице и по главата му имало кръв. Той останал да лежи на земята около 3-4 минути, със затворени очи и с пребледняло лице. През това време подсъдимият С. С. продължил да му нанася удари. Ритнал го няколко пъти с крак по горната част на тялото - гърдите и главата, а също и в слабините. Пострадалият лежал без да се отбранява, стенел и хъркал, само успял да се завърти на една страна.

След като С. спрял да нанася удари, пострадалият Х. се надигнал и успял да се придвижи, преместил се в тревната площ на около 2-3 метра зад скамейките и седнал там в тревата, после легнал на една страна и се отпуснал.

Тогава свидетелят П. също ударил Х. по тялото с намерен наблизко клон, без да нанесе съществени наранявания, след което седнал, защото подсъдимият му казал: „Няма да го пипаш, той си е мой, няма да го пипа никой!“.

Свидетелят Д.И. не издържал на гледката и стенанията на Х. и напуснал площадката и градинката пред болницата около 20,00ч.

Подсъдимият С. взел намерения от свидетеля П. дървен прът/клон и с него нанесъл на пострадалия три удара по краката, насочени отгоре надолу.

Същата вечер, около 20,30ч.-21.00ч., в градинката пред болницата дошъл свидетелят М.М. /Г./ и видял лежащия на тревата Б. Х.. М. не могъл да разпознае кой е пострадалия човек, тъй като лицето на последния било изменено от отоците и зацапано с много кръв.

Малко след М., на площадката отново дошъл свидетелят Д.И., който стигайки до Новата поща установил, че е загубил фенерчето си и се върнал там да го потърси. Докато той разговарял с другите свидетели, подс. С. отново се приближил до пострадалия Х., като го псувал „Майка ти да еба!“, „Ти татко ли ще ми ставаш?“. После взел клона, върнал се отново до пострадалия и започнал да го удря с клона. Надвесен над него, той му нанесъл три удара отгоре надолу по краката. Х. охкал и стенел, че го боли и молил С. да спре да го бие, но подсъдимият продължавал. Едновременно с това му казал, че ще го „ликвидира“. Докато го удрял с дървото, част от него се счупило. С. казал на пострадалия, че имал късмет, че дървото било гнило и го хвърлил настрани.

Свидетелят Ж., притеснен за тежкото състоянието на пострадалия опитал с думи да възпре С., казвайки му, че може „да стане беля“, осъзнавайки, че ако побоят продължи, Х. може да умре. Св. П. също му казал да не продължава така, но подсъдимият отговорил, че никой не може да му каже какво да прави. Св. М. не могъл да изтърпи гледката и му казал да спре, защото „човекът ще умре“, а свидетелят и. казал на подсъдимия „ще го убиеш“, притеснен от случващото се. Пред болницата преминал полицейски автомобил и и. казал това на подсъдимия, но той отговорил, че докато дойде

полицията, той ще го убие. Като удрял пострадалия, подсъдимият казал, че до сутринта той трябва да умре.

След това и. отишъл при пострадалия, за да му каже да не говори, защото по този начин дразни подсъдимия, видял че лицето на Х., лежащ на тревата, било много подуто и зацапано с кръв лице. Свидетелите и. и М. останали на площадката и се заговорили. През това време те чували как лежащият в тревата пострадал охкал от болки, стенел и хъркал.

Подсъдимият не оставил Х. там, където би могло да бъде видян от случайни минувачи, а го издърпал настрани към храстите. Х. споделил, че изпитва студ и С. го покрил с едно одеяло, като го оставил да лежи на същото място.

Непосредствено след това свидетелят Р. Ж. си тръгнал оттам.

Свидетелят М.М. останал в близост до площадката и тревната площ около четиридесет минути, след което се оттеглил на около четиридесет метра, за да спи. От мястото където легнал, чувал как Х. продължава да стене от болка.

След него, към полунощ свидетелят Д.И. също напуснал градинката пред болницата.

През нощта М. П. се събудил и видял, че пострадалият Б. Х. леко се е преместил, но все още бил жив.

На сутринта, 03.10.2021г., С. С. събудил свидетеля М. П. и му казал, че Б. Х. е починал. На 03.10.2021г. в 05,53ч. подсъдимият подал сигнал от собствения си телефон с номер .... на спешен тел.112 за случилото се, като отново позвънил за същото и в 05,55ч.

На място били изпратени полицейските служители – свидетелите Г.Н.К. и И.Н.Н., които подсъдимият посрещнал и завел до лежащия на земята и завит с одеяло Б. Х.. Когато С. отметнал одеялото от главата му, полицейските служители видели, че лицето на Х. е окървавено, силно ранено, насинено и липсвали признаци на живот.

Подсъдимият С. обяснил, че предната вечер между него и пострадалия е възникнал скандал поради претенциите на Х., че С. му дължи пари. Х. го напръскал със спрей, а той го ударил с глава, от което пострадалият паднал и си ударил главата в бордюра. След това С. му нанесъл удари по тялото. Х. сам се бил преместил в тревната площ и останал там.

Пристигналият на място екип от спешна медицинска помощ констатирал смъртта на Б.Ф.Х..

След образуване на досъдебно производство, на 03.10.2021г. бил извършен първи оглед на местопроизшествие в гр. Бургас, бул. „Стефан Стамболов“, в градинката пред УМБАЛ гр. Бургас, при който били иззети 2 броя марлени тампони с червеникави следи, шапка с козирка с надпис „WEST END“ и един флакон –спрей с надпис „Anti hund“, ключодържатели, хартии за цигари и кутийка. Същият ден бил извършен и допълнителен втори оглед с

участието на свидетеля Р. Ж., при който в затревената площ на около 3 м. южно от площадката бил намерен и иззет клон от дърво, с цилиндрична форма, с дължина около 70см. и засъхнала червеникава течност в единия край и вътрешността, а също така и парче от вестник със следи от засъхнала червеникава течност.

На същата дата бил извършен и оглед на труп, последван от аутопсия на трупа на Б. Х., като били установени множество телесни увреждания. Вещото лице посочило като непосредствена причина за смъртта черепномозъчната травма, довела до тежки увреждания на мозъка и неговите структури, на базата на субдурален кръвоизлив. С протокола за извършения вътрешен оглед /аутопсия/ са били иззети: изрязани нокти от лявата и дясната ръка на пострадалия, кафяв панталон, колан от текстил, маратонки „Адидас“, тъмносин анорак, черен анорак, боксерки.

На същата дата 03.10.21г. в Спешен център при УМБАЛ-Бургас е било извършено освидетелстване на С. П. С., при което е установено, че същият има открита рана с кръвонасядане в областта на лявата вежда; два вертикално разположени отока със синкав цвят под лявото око, на лявата буза; нараняване със засъхнала кръв в лявата част на горната устна и засъхнала вертикално разположена червеникава следа по носа. Иззети били вълненото му горнище тип анорак, панталон и кафяви кожени чехли.

Самоличността на жертвата била установена посредством показанията на свид. Р. Р. – майка на Б. Х. и потвърдена от заключението по изготвената ДНК експертиза, съдържаща се в Протокол № 21/ДНК 353 от 13.10.2021г., доказваща кръвната родствена връзка между двамата /л.107-109, т.1 от ДП/.

В хода на досъдебното производство била изготвена съдебномедицинска експертиза на труп, вещото лице, по която установило по тялото на пострадалия Х. разкъсно-контузна рана тилно към теменно в областта на главата с кръвонасядане на меки черепни покривки; многофрагментни фрактури на костите на носа; кръвонасядания и охлузвания на главата, тялото и крайниците (в ляво на челото кръвонасядане с размери 7х5см., силно оточни и кръвонаседнали клепачи на двете очи тип „травматични очила“, оточни и кръвонаседнали устни по външна и вътрешна повърхност, горната устна срединно била разкъсана, кръвонасядане на ляво рамо с размери 9х5см., на 20см. под лява мишница 3 бр. охлузвания на обща площ 5х4см., охлузвания и кръвонасядания по вътрешна и външна повърхност на двата глезена); мозъчен и белодробен оток; масивно кръвонасядане на мозъка под твърдата мозъчна покривка - субдурален хематом, обхващащ всички повърхности на мозъка с множество контузионни огнища по паренхимата; увеличени размери на слезката; кръвонасядане по предната повърхност на сърдечната торбичка на площ около 3х4см. За непосредствена причина за смъртта на Х. вещото лице посочило черепномозъчната травма, довела до тежки увреждания на мозъка и неговите структури. Всички травматични увреждания по главата и тялото на

пострадалия отговаряли да са получени от действието на твърди тъпи предмети с ограничена повърхност, каквито са юмруците, ритниците и главата на човек, както и дървени предмети с такава характеристика. Черепно-мозъчната травма била в пряка причинна връзка с нанесения побой, като било възможно раната в тилната част на главата да е получена и при падане на неравен терен след придаване ускорение на тялото /блъскане, ритане, бутане/.

След прочитане на заключението в хода на съдебното следствие, на зададени въпроси вещото лице потвърдило, че непосредствената причина за смъртта на Х. е мозъчният кръвоизлив, получен в резултат от падането на плоскост на неравен терен от собствен ръст след придадено ускорение на тялото в резултат на удари с твърди тъпи предмети в челната част на главата. Без това падане, само с останалите налични травми, вероятно смъртта не би настъпила. Кръвоизливът бил остър, получен в резултат на разкъсване на мостова вена. Обикновено такъв тип кръвоизливи преминавали през няколко етапа: пострадалият първо е изпаднал в безсъзнателно (безпомощно) състояние, от което не е могъл да излезе, след което е изпаднал в коматозно състояние, последвано от настъпването на смърт. Трите етапа можело да се развият бързо в рамките на половин час, но при настъпване на светъл период било възможно смъртта да настъпи след няколко часа, дори след 24 часа.

Според експерта дори и след настъпването на мозъчния кръвоизлив в резултат от нараняването в тилната област на главата, е имало възможност пострадалият да бъде спасен при своевременна медицинска намеса, ако е имало реанимационен екип, който да усети момента на вклиняване на мозъка. Подчертава, че след кръвоизлива на мозъка е последвал мозъчен оток, който е резултат от вклиняване на моста на продълговатия мозък и масивното притискане на всички централни нерви и съдове, разположени в тази част. Смъртта е настъпила в резултат на вклиняването. Вещото лице конкретизирало, че пострадалият е могъл да бъде спасен до настъпване на това вклиняване, ако моментът бъде пропуснат, той изпада в безсъзнателност и процесът на настъпване на смъртта става необратим. Не бил установен точен час на настъпване на смъртта, но това е станало сутринта в ранните часове.

Относно броя на нанесените на пострадалия удари, вещото лице конкретизирало, че раната разположена тилно/теменно била една, получена от падането на тялото на неравен терен. Челното кръвонасядане било резултат от контра-ку при падането на неравен терен, т.е. като контузионно огнище на мозъка възникнало на обратната посока на удара. Вещото лице допускало възможността в челната област на главата на пострадалия да е имало наслагване на удари (един или повече).

Съдебният лекар е изключил възможността нараняването на сърцето да е получено преди процесната дата, както и да е резултат от падането на пострадалия на земята. Конкретизирал е, че падането е по гръб, при което

кръвонасядането би било по задната стена на сърцето, а конкретното било по предната повърхност на сърдечната торбичка, в резултат на удари с твърди тъпи предмети, попаднали в лявата гръдна половина. Ударите най-вероятно са били няколко и с достатъчна сила, за да се получи това нараняване. Уточнено е, че при тези удари е напълно възможно да няма проявени типични външни белези, предвид годишния период, през който е станал инцидентът и облеклото на пострадалия, но увреждането кореспондираше с констатираните охлузвания по лявата гръдна половина. Вещото лице подчертало, че контузията на сърцето не била причина за настъпването на смъртта, но може да ускори нейното настъпване. Охлузванията по двете подбедрици в посока нагоре и надясно, били в резултат от ритане.

Били са извършени химическа и токсикологична експертизи за изследване на кръвта на пострадалия, като е установено съдържание на етилов алкохол в концентрация 0,56 на хиляда и не е установено наличието на наркотични вещества и техни аналози.

Такива експертизи са били извършени и за кръвта на подсъдимия, и не е било установено съдържание на алкохол, наркотични вещества или психоактивни медикаменти.

За изясняване произхода на петна по иззети от местопроизшествието вещественни доказателства, са били назначени и изготвени 3 ДНК експертизи. Съгласно техните заключения, зацапванията по всички обекти: шапка; флакон-спрей; в края и в средата на дървен кол(клон) с дължина 70 см.; ноктени изрезки от лява и дясна ръка на Х., представлявали кръв от Б. Х.. Установено е наличие на кръв от пострадалия върху панталона и по чехлите, с които е бил обут подсъдимия С. С. в инкриминираната вечер. Кръвта върху парче от вестник произхождала от подсъдимия С.. Вещите лица по изготвената ДНК експертиза са заключили също, че кръвта по панталона и тъмносиния анорак, с които е бил облечен Х. по време на престъплението, съвпада с неговия ДНК профил. За останалите обекти – колан, маратонки, черен анорак и боксерки не са могли да определят ДНК профил, вероятно защото обектите са били силно замърсени и влажни. По двата марлени тампона не е определен ДНК профил, поради промени под въздействието на външни фактори. По обтривката от горнище – тип анорак, с който е бил облечен подс.С. при освидетелстването му също не е установен профил, тъй като материалът не е бил достатъчен за изследване.

Била е назначена и извършена и аудиотехническа експертиза на диск, съдържащ 3 броя аудиофайлове с обаждания на тел.112 във връзка с процесния случай, съответно на 03.10.2021г. в 05.53ч. – от лице с името С., на 03.10.2021г. в 5.55ч. – от лице с името С. и на 03.10.2021г. в 06.05ч. – от екип на Спешна помощ. Изведени са данни за продължителността и участниците в звукозаписите, както и за съдържанието на проведените разговори. Направен е анализ на едновременността и последователността на звуковите събития и фоновата акустика, като е дадено заключение, че същите не разкриват белези

на редактиране или манипулации.

От съществено значение за изясняване на фактическата обстановка е заключението на комплексната съдебно-психиатрично-психологична експертиза (т.2, л.36-53 от ДП). Според вещите лица А.Г. и В.Б., по делото липсват данни, които да потвърдят наличието на краткотрайно или продължително разстройство на съзнанието към инкриминирания период, защото поведението на освидетелствания е било нормалпсихологично мотивирано, изключващо психопатологична продукция като качествено или количествено нарушение в отделните психични сфери – съзнание, мислене, възприятия, емоции, памет и интелект. То е било подредено и целенасочено, а не хаотично и дезорганизирано. Имал е съхранен спомен за преживяното и е подреждал събитията правилно по отношение на хронология, място, същност, значимост и участващи персонажи. Могъл е да разбира свойството и значението на извършваното и да ръководи постъпките си. Към процесния период подс. С. е имал преживявания, страхово подплатени, детерминирани от отправените към него закани и действия на пострадалия, които не надхвърлят нормалната човешка ефективност.

В съдебно заседание вещите лица са допълнили своите изводи, посочвайки, че подсъдимият се е почувствал застрашен от това което е казал и извършил пострадалия, в това число и напръскването със спрей в очите. Притеснил се е за себе си, за своето здраве и живот, но не и за близки от кръга на неговото семейство. Към момента на изследването също е бил психично здрав. Обърнали са внимание, че извършеното от подсъдимия е в една екстремна ситуация, при която страхът е мотивирал неговото поведение, поради което няма значение какъв е характерът, какви са възбудните и задръжните процеси, които са установени при изследването му в нормална обстановка.

Описаната фактическа обстановка се споделя изцяло от въззивната инстанция, като категорично установена от събраните по делото гласни, писмени и веществени доказателства, както и от заключенията на извършените експертизи, които първоинстанционният съд е обсъдил задълбочено и е изложил убедителни съображения.

Съдът е приел и кредитирал заключенията на назначените и изслушани експертизи по делото, тъй като същите са обективни, безпристрастни почиващи на документи и събраните обективни доказателства по делото. Експертните заключения са компетентни и изготвени съобразно изискванията на закона, не се оспорват и от страните.

Двете съдебни инстанции ценят събраните в хода на производството документи, приложени като писмени доказателства и доказателствени средства – протокол за разпознаване на подсъдимия от св.Р. Ж., протоколите за извършени два броя огледи на местопроизшествие с фотоалбуми към тях, протокол за оглед на труп с фотоалбум, протокол за освидетелстване на подсъдимия с фотоалбум, свидетелство за съдимост на С., писмо-отговор от

Община-Бургас за осветеността на мястото на престъплението на инкриминираната дата, писмо от Районен център 112-Бургас с приложен компактдиск с аудиозапис на три разговора във връзка със сигнал на тел.112 на 03.10.21г. сутринта, удостоверение за наследници на Б. Х. и препис на акт за смърт. Приемайки, че тези документи са били изготвени в съответствие със закона и отговарят на изискванията на процесуалните норми да бъдат годни доказателствени средства в наказателното производство, съдебните инстанции им се довериха, тълкуваха ги с оглед тяхното действително съдържание и ги ползваха при извеждане на фактическите и правни изводи по висиящия спор.

Наличните веществени доказателства и най-вече иззетите от местопроизшествието флакон от спрей и дървен кол/клон, тампони с кръв, дрехите на пострадалия и нокти от ръцете му, както и доброволно предадените от подсъдимия негови дрехи затвърждават по несъмнен начин достоверността на изложените по-горе обстоятелства.

Окръжен съд – Бургас правилно е кредитирал частично обясненията на подсъдимия С.. Също правилно, изцяло са счетени за достоверни показанията на свидетелите полицейски служители И. Н. и Г.К. (на последния включително приобщените от досъдебното производство). Особено внимание съдът е обърнал на показанията на свидетеля Р. Ж., като правилно изцяло са кредитирани дадените в хода на досъдебното производство и надлежно приобщени и потвърдени от него пред съда, както и частично дадените в съдебното производство. Обсъдени са и правилно приети за достоверни прочетените показания на свидетеля М.Г.М., дадени на досъдебното производство на 03.10.2021г. /л.55-56, т.1 от ДП/ и тези, дадени на 03.12.2021г. пред съдия /л.2-5, т.3 от ДП/, потвърдени изцяло от свидетеля. Правилно са приети за частично верни показанията на свидетеля М. П., дадени пред ОС-Бургас, както и тези на свидетеля Д.С.И., дадени пред съдия в досъдебното производство на 13.01.2022г. /л.18-20, т.3 от ДП/, прочетени от съда на основание чл.281, ал.1, т.4, предл.1 от НПК.

Всички разпитани са единодушни и безпротиворечиви по отношение на следните факти: първоначално в градинката пред новия корпус на МБАЛ – Бургас са били свидетелите М. П., Р. Ж. и Д.И., около 19,00-19,30 часа при тях са дошли Д. Г. и пострадалия Б. Х.. Х. търсел подсъдимия С., видимо ядосан, като искал да говорят за пари, които последният е взел от Д. Г.. Малко след тяхното появяване пристигнал и подсъдимият С. С.. Х. е инициирал словесен конфликт със С.. Последният бил седнал на бордюра, когато Х. започнал да му нанася удари с крак в коремната област и лицето и го пръскал няколко пъти с лютив спрей в лицето. Не се спори и за това, че в резултат от нанесен удар с глава от подсъдимия С. в главата на пострадалия Х., последният е паднал на земята и е ударил главата си теменно-тилно в бордюра. Очевидци на случилото се са свидетелите М. П., Р. Ж. и Д.И.. Покъсно при тях отишъл и свидетелят М.М., който станал свидетел единствено на последващите действия на подсъдимия. Горните обстоятелства се

извеждат от обясненията на подсъдимия, като в тази част същите следва да бъдат кредитирани, като подкрепени от показанията на свидетелите П., Ж. и и., както и косвено от показанията на свидетелите Г.К. и И. Н. – полицейски служители, пристигнали първи на местопроизшествието, на които подсъдимият е разказал какво се е случило през нощта.

Първоинстанционният съд правилно е отчетел несъответствието на дадените в съдебно заседание показания от св. Ж. с тези, дадени в досъдебното производство относно обстоятелствата: ставал ли е пострадалият след като си е ударил главата в бордюра, имало ли е кръв по лицето му и нанасял ли е друг удари на пострадалия. Обосновано са кредитирани показанията от досъдебното производство, тъй като свидетелят сам е посочил, че предвид изминалото време, изявленията му, направени непосредствено след случилото се, са по-пресни, поради което поддържа именно тях. Тези показания кореспондират и с останалия доказателствен материал и по-конкретно с показанията на свидетеля Д.И.. Правилно са възприети за верни и допълненията, които е направил в съдебно заседание, по въпроси, които не са били изследвани в досъдебното производство.

Предвид невъзможността за разпит на свидетеля Д.И. в съдебното следствие, правилно първоинстанционният съд е приобщиц показанията му дадени пред съдия в досъдебното производство. Те са доста подробни и съдържат отговор на голяма част от въпросите по същество на спора. За да се прецени достоверността на показанията на този свидетел е необходимо първо да се изследва въпросът за неговата заинтересованост от изхода на делото, предвид данните за конфликтни отношения с подсъдимия С. и възражението му в тази насока. Въпреки, че на досъдебното производство е имало информация за проблемни отношения между тези лица, видно от показанията на свидетеля и., останалите свидетели не съобщават конкретни данни по този въпрос. В съдебно заседание Ж., П. и М. са били категорични, че между подсъдимия С. и свидетеля и. има вражда, но не знаят на какво се дължи тя. Никой от тях не е бил пряк свидетел на конфликтно поведение от страна на някой от двамата, насочено срещу другия. Свидателят Ж. е посочил, че двамата не са си говорили и са се отбягвали, свидетелят П. също посочил, че не са имали дразги, просто не са си говорили, а М. - че и. му е споделял много пъти през последните 4-5 години, че мрази С., но не знае защо. Самият свидетел и. не е отрекъл, че имат дългогодишно познанство с подсъдимия и не са в приятелски отношения, но е отрекъл наличието на конфликт и омраза помежду им, а на въпрос на защитника на подсъдимия в тази насока е отговорил: „Конфликти е трудно да се каже, но по характер той винаги беше такъв, като изявяваше, че е най-великият, който най-много знае.“. Настоящият съд счита, че предвид еднопосочността на тези данни, безспорно следва да се приеме, че отношенията между двамата са били проблемни, но очевидно е имало търпимост, не е имало негативна ескалация, двамата са се отбягвали и не са си говорили, но и никой от тях не е разкрил пред другите от общото им обкръжение каква е причината за враждата, не се оплаквал, нито е настройвал

общите им приятели срещу другия. По тези съображения, както и поради съвпадението на описаните от свидетеля факти с останалите очевидци на инцидента, въззивната инстанция не приема възражението на подсъдимия за отхвърляне достоверността на този свидетел, поради умишлено дадени от него неверни сведения, продиктувани от омразата му към С.. Свидетелят е говорил логично, последователно, в кореспонденция на останалите свидетели, в присъствието на подсъдимия и защитника, и няма основание показанията му да се приемат за лъжливи.

Показанията на и. съответстват по своето съдържание на част от обясненията на подсъдимия С., като в същата тази част са подкрепени и от показанията на свидетелите Ж., М. и П.. По въпросите прекратено ли е нападението от пострадалия Х. спрямо подсъдимия С. преди последният да го удари с глава; нанесъл ли е подсъдимият удари след като пострадалият е паднал и си е ударил главата в бордюра – какви и в коя част на тялото; говорил ли е пострадалият, обиждал ли е или псувал, след като си е ударил главата в бордюра; друг от присъстващите нанасял ли е удари на пострадалия; имало ли е полицейска кола наблизо; колко и в коя част на тялото са били ударите, нанесени от подсъдимия на пострадалия, когато той вече е лежал в тревните площи зад пейките - показанията на свидетеля и. кореспондират с показанията на свидетеля Ж., а за последното обстоятелство и на свидетеля М., доколкото той не е присъствал в началото на конфликта. Те съответстват и на заключенията на съдебно-медицинската и ДНК експертизите. За същите обстоятелства, изолирани от останалите доказателства остават показанията на свидетеля П., който единствен твърди, че пострадалият се е върнал втори път да атакува подсъдимия, след като последния се заканил да разбере кой е. Такива сведения не излага и самият подсъдим, както и останалите очевидци.

Настоящият съд отчита промяната в заявеното от свидетеля М. пред съда, чиито показания са по-непълни относно основните факти по делото, но пък разкриват покровителственото поведение, което е имал подсъдимият спрямо този свидетел – многократните случаи, в които му е предлагал помощ и му е давал малки парични суми. Същото важи и по отношение на свидетеля П., който категорично е заявил, че изпитва вина и съжалява за неприятностите на подсъдимия във връзка с делото, тъй като същият многократно му е помагал.

Предвид значителните разминавания в показанията на свидетеля М.М., дадени в досъдебното производство и в съдебно заседание, правилно ОС-Бургас е приобшил показанията от двата разпита в досъдебното производство пред разследващия орган и пред съдия два месеца по-късно, които са взаимно свързани, логични, последователни и непротиворечиви. След приобщаването им, свидетелят е заявил, че поддържа именно тях и предвид краткия срок след инкриминираното събитие, в който са дадени, ги посочва като достоверни и съответстващи на реалните му възприятия. Същите са подкрепени от показанията на свидетелите Ж. и и., както и от заключенията на съдебно-медицинската експертиза на труп, и ДНК експертизите. От обстоятелствата, изложени от М. пред ОС-Бургас, настоящият съд кредитира единствено

допълнението относно конфликта между подсъдимия С. и свидетеля и., както и за личните му отношения с подсъдимия. Последните разкриват зависимост на М. от отношението на подсъдимия С., който често му помагал, и обяснява пристрастието в полза на подсъдимия в показанията на М., дадени в съдебната фаза, което е още един аргумент в подкрепа кредитирането на изявленията му от досъдебното производство.

Обосновано ОС-Бургас е подложил на критичен анализ и показанията на свидетеля М. П.. Те явно контрастират с останалите събрани по делото доказателствени материали, като възпроизвеждат в значителна степен застъпените в защитната теза на подсъдимия твърдения. Правилно решаващият съд е преценил, че на голяма част от тези показания не следва да се дава вяра, като освен противоречието им с показанията на свидетелите Ж., М. и и. е отчетено и пристрастието на свидетеля П. към подсъдимия. Последният е помагал на П., който е обездвижен, като му е закупувал храна и лекарства, необходими за поддържане на живота и здравето му. Поради тази причина свидетелят се чувства лично задължен на С. и виновен, че той се е озовал на процесното място и време. В тази насока са думите му: „Приемам го лично, защото този човек (сочи подсъдимия) идваше на това място заради мен и се случи това нещо. Помагаше ми, примерно донесе ми храна, аз го пратях нещо да ми вземе, лекарство. Да, лекарства ми е носил, тези които редовно взимам за здравословното ми състояние. Аз изпитвам вина, че заради мен се случи това. Изпитвам вина, че С. е сега тук заради мен“. Осъзнаването за негативните последствия, които сбИ.ето между подсъдимия и пострадалия ще има спрямо положението на свидетеля П., се е случило още по време на самия инцидент и е обективизирано в думите му: „Да, искал съм (да го ударя), но С. не ми е разрешил, каза ми: „Няма да го пипаш, той си е мой, няма да го пипа никой“... (веднага след падането и удрянето на пострадалия Х. на бордюра) исках да ида до него (пострадалия) и той (подсъдимия) ми каза: „Не, няма никой да се меси“. Нямахме може би да го ударя, но щях да му кажа няколко думи.“.

Свидетелите Ж. и и. сочат, че непосредствено след като пострадалият е паднал на земята и е ударил главата си в бордюра, и след нанесените удари с крак от страна на подсъдимия, свидетелят П. е взел „някакво дърво“ и ударил с него пострадалия. Този удар е показателен за съпричастността и подкрепата на П. към С.. С показанията си този свидетел се опитва да омаловажи стореното от подсъдимия, като отрича връзката на вещественото доказателство дървесен клон, сочейки, че истинското е по-сухо, и като оправдава действията на подсъдимия с цинични и обидни думи от страна пострадалия, насочени срещу него. Установената кръв от пострадалия върху вещественото доказателство опровергават думите на свидетеля и подсъдимия, че не с този предмет са нанасяни удари на пострадалия, а с някой по-малозначителен.

Отчитайки всички кредитирани по делото доказателства, настоящият съд намира за защитна теза застъпените от подсъдимия твърдения относно

спорните моменти при осъществяване на инкриминираното деяние. Липсва обоснованост на твърдението, че пострадалият е ритнал подсъдимия по болния крак, при което той се е навел и при повдигането си без да иска е ударил с глава главата на Х.. То е напълно изолирано и неподкрепено дори от показанията на свидетеля П.. Свидетелите П., Ж. и и. описват хващане на ръцете на пострадалия от подсъдимия, движение в посока назад за пострадалия и чак тогава удар с глава, като никой от тях не е видял подсъдимият да се навежда, нито да нанася удари с ръка в лицето на пострадалия преди удара с глава. Не са възприели и пострадалия да е ритал в крака подсъдимия в този момент, когато и двамата са били изправени един срещу друг. Свидетелят П. съобщава единствено за удар с ръка от пострадалия Х., насочен към лицето на подсъдимия, но това негово твърдение остава изолирано от показанията на другите двама свидетели Ж. и и..

Не намира подкрепа в свидетелските показания на Ж., и. и П. и твърдението, че пострадалият е паднал на дясната си страна. В този смисъл е и становището на вещото лице, изготвило съдебномедицинската експертиза, което изхождайки от нараняванията по тялото на пострадалия, приема, че той е паднал по гръб.

Напълно изолирано от доказателствената съвкупност остава твърдението, че подсъдимият не е ритал пострадалия непосредствено след като е паднал на земята и си е ударил главата в бордюра, а е търсил флакона от спрея, разритвайки с крак шумата около пострадалия. Видно от показанията на свидетелите Ж. и и., подсъдимият е ритнал два-три пъти пострадалия в областта на корема и гърдите. Отново в противоречие са показанията на свидетеля П., че подсъдимият е нанесъл само 2-3 шамара на пострадалия в лицето. Поради своята изолираност тези показания не следва да бъдат кредитирани.

Не се потвърждават и обясненията на С. за опит да се свърже с номер 112 от неговия телефонен апарат, но чрез свидетеля П., за да извикат помощ и полиция. В подкрепа на това твърдение са показанията на свидетеля П., който посочва, че подсъдимият го е накарал да звънне на телефон 112, обаче другите двама свидетели и по конкретно Д.И. му казали да не звъни, защото те са криминални и му дръпнали телефона, при което телефонът паднал на земята и разговорът прекъснал. Според П. е имало върнато обаждане от оператор на телефон 112, на което той не е могъл да отговори отново поради намеса на другите свидетели. Тези твърдения са напълно отречени от свидетеля Ж., както и от справката от Районен център 112-Бургас, която с категоричност констатира само три обаждания до спешния номер сутринта на 03.10.2021г. Освен това съдът констатира и вътрешна противоречивост в показанията на свидетеля П., който посочва, че свидетелят и. си тръгнал непосредствено след като му попречил да се обади по телефона, но П. не се обадил повече, защото нямал телефон. Свидетелят казва „Телефонът си е на С.. С. си прибра телефона. Аз нямам телефон, откъде да звънна, като не ми разрешават да звънна, как да звънна? С. беше там, той си е при него

телефонът, той си го прибра телефона“. Липсва логика в поведението на подсъдимия, който дава на П. да повика помощ от неговия телефонен апарат, но си взема телефона и не му предоставя повече тази възможност.

Недостовърно е твърдението, че подсъдимият е решил, че П. е повикал помощ и затова не се е обадил повторно, тъй като е очаквал да дойде полиция. Това твърдение се опровергава от показанията на свидетелите Ж. и и., които потвърждават, че по-късно същата вечер пред Спешното отделение е минал полицейски автомобил. Свидетелите са казали на С., че полицията е пристигнала, но той им отговорил, че докато дойде полицията, той ще убие Х.. Последното показва, че подсъдимият въобще не е имал намерение да потърси медицинска помощ за пострадалия и да се свърже с полицията. Същият е можел да го направи по всяко време, още повече, че Спешният център е бил на не повече от 150-200 метра от местопрестъплението. Подсъдимият е можел да отиде до там, както и е направил сутринта, когато е установил, че пострадалият е починал. Вместо да потърси дежурен лекар в Спешния център или да сигнализира на намиращия се в близост полицейски патрул, той е предпочел да остави пострадалия да умре от нараняванията си, дръпнат в храстите. Обстоятелството, че не е потърсил помощ показва нежеланието му да помогне на пострадалия. В тази връзка несъстоятелни са твърденията му и за оказана от него помощ, изразяваща се в разговор с пострадалия, даване на вода и предложение да го изпрати до дома му. Видно от показанията на свидетелите-очевидци пострадалият е бил с обилно кръвотечение от раната на главата, по лицето му също е имало кръв. Свидетелят Ж. е посочил: „по лицето му имаше доста кръв, направо беше размазано лицето му“ и „Дългият (пострадалият) казваше, че му е студено и Шаманът (подсъдимият) го зави с нещо отгоре, но не видях с какво“; свидетелят М. е споделил „Пострадалият не можех да го разпозная кой е, лицето му беше в кръв, не знаех дали и зъби имаше в устата си“; свидетелят и. - : „видях, че по лицето му имаше кръв и беше цялото надуто“ и „Той беше неадекватен, само когато го удрях казваше да не го бият“; свидетелят П. е заявил: „От къде е текло не знам сега, по лицето видях кръв – да“. Всички свидетели са констатирали тежкото състояние на пострадалия, единствено подсъдимият, видно от обясненията му, противно на всякаква житейска логика е преценил, че въпреки тежките наранявания на жизненоважна област от тялото, пострадалият е достатъчно добре, за да се оправи от напръскване с вода и прибиране в дома си.

Настоящият съд не квалифицира като оказана помощ и действията на подсъдимия по преместването на Х. и покриването му с шалте. Не намират опора в доказателствената съвкупност твърденията, че С. е искал да премести пострадалия на видно място, за да бъде открит по лесно от извиканите медицински екип и полицейски патрул. Крайният резултат от преместването е точно обратния - пострадалият бил разположен по-далеч и от свидетелите, и от пътя, по който би следвало да дойде помощ, като е бил допълнително скрит с покривало. Това обстоятелство се установява от аудиозаписите,

предоставени от Районен център 112-Бургас, както и от аудиотехническата експертиза, от които е видно, че екипите на Спешна помощ са били в затруднение да намерят местоположението на пострадалия. В този смисъл са и показанията на свидетелите Георги Кадиров и И. Н. – полицейски служители, които първи са пристигнали на място и са видели местоположението на трупа на пострадалия Х.. Даденото от тях описание съответства на установеното с първия протокол за оглед на местопроизшествието.

Изолирано от кредитираните доказателства по делото остава и твърдението на подсъдимия, че пострадалият лежейки на земята, след като си е ударил главата в бордюра, е напуснал и ритнал С. по крака, като се е опитвал да придърпа процесния клон, при което подсъдимият е взел клона, бутнал с него Х. по крака и три пъти го ударил по-тежко, но не със злоба по подметките на обувките. В подкрепа на това твърдение са единствено показанията на свидетеля П., които настоящият съд изключи от доказателствената маса по делото по изложени по-горе съображения. Данни, че подсъдимият е нанесъл удари с дървен прът (клон) се съдържат в показанията на свидетелите Ж. (от съдебно заседание и от ДП), М. (от съдебно заседание и от ДП) и и.. Те са еднопосочни, без съществени разминавания, логични и взаимнодопълващи се. Всички свидетели са възприели как подсъдимият С. нанася на пострадалия два или три удара с клона по краката от коляното надолу. Всички описват дървения кол по сходен начин, като масивен клон с диаметър 12-15 см. и дължина около метър – метър и половина. Ударите са били насочени отгоре надолу, което предвид положението на пострадалия – легнал на земята странично на лявата си страна, изключва възможността ударите да са попаднали в подметките, както твърди подсъдимият. Показанията на свидетелите кореспондират и с протокола за оглед на труп, както и със заключението на съдебномедицинската експертиза на труп, съгласно които по подбедриците на пострадалия са установени кръвонасядания, които е възможно да са получени от съприкосновение с твърди, тъпи предмети с ограничена повърхност, каквито са дървени предмети с такава характеристика. За силата на ударите може да се съди от обстоятелството, че клонът се е счупил в тялото на пострадалия при нанасянето на ударите. Ожесточеното насочване на дървения прът към тялото на пострадалия си проличава и от думите на С., докато нанасял ударите, възприети от свидетеля и., че „до сутринта, той (Х.) трябва да умре“.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че подсъдимият за инкриминирания период два пъти е извършвал действията по нанасяне на удари с процесния клон. Първият път след като пострадалият е паднал по гръб и си е ударил главата в бордюра, след което сам се е преместил в тревистите площи. Това е станало малко след като свидетелят и. е напуснал местопроизшествието и преди да се върне, съответно преди да дойде свидетелят М., поради което единственият свидетел, от чиито показания

изхождат данни за това нападение е Ж.. Вторият път подсъдимият е нанасял по идентичен начин удари със същия клон на пострадалия. Това е станало след като свидетелите М. и и. вече са били на площадката и потвърждават сведенията, дадени от свидетеля Ж. за това посегателство. Показанията на свидетелите М. и и. съдържат данни, че е възможно С. повече от два пъти да се е приближавал към пострадалия с нанасяне на удари. В тази насока са думите на М.: „Биеше го, седнаше, навиваше се и пак го почваше“, както и на свидетеля и.: „Докато стояхме, периодично С. се ядосваше, ставаше и удряше пострадалия с дървото по краката и по тялото, но не мога да кажа точно. Докато бях там, някъде около десетина пъти С. ставаше и го удряше с дървото. След като се върнах, ударите, които С. нанасяше на пострадалия бяха с гореописания дървен кол, като два-три пъти го удряше и спираше, след което пак два-три пъти го удряше и спираше“. Настоящият съдебен състав отчита добросъвестността на тези двама свидетели, техните показания по останалите въпроси по същество на спора са непротиворечиви и подкрепени от останалия доказателствен материал по делото. В конкретния случай обаче информацията за други посегателства над пострадалия от страна на подсъдимия не са достатъчно конкретизирани – липсват данни за техния брой, за момента, когато са извършени, как/с какво средство са нанасяни ударите и в коя част на тялото на пострадалия са попаднали тези удари. В тази връзка апелативният съд съобрази заключението на съдебномедицинската експертиза, съгласно която контузените места по главата, тялото и крайниците на пострадалия, могат да са причинени с по един или повече – два-три удара, попаднали в една и съща област, като предвид концентрацията на наранявания в конкретни участъци, не може да се направи заключение за безразборност на нанесените удари, нито за допълнителни наранявания, извън описаните във фактическата обстановка.

Основавайки се на извършения анализ на събраните по делото доказателства, доказателствени средства и експертни заключения, настоящият съд не възприема като достоверни обясненията на подсъдимия, съдържащи се в коментираните твърдения, поради което приема, че в тази част обясненията имат характер на защитна теза.

Настоящият съд изразява съгласие със становището на първоинстанционния, че осветеността на местопрестъплението е била достатъчна, за да се възприеме поведението на подсъдимия от останалите лица, присъствали при извършването на деянието. Без да преповтаря мотивите на ОС-Бургас, въззивната инстанция допълва, че всички свидетели-очевидци излагат подробен разказ за случилото се – показанията им в основната си част са сходни, което сочи на извод, че всички са възприели една и съща обстановка. Дори свидетелят П., който твърди, че инкриминираното място не е било добре осветено и не се е виждало добре, в показанията си никъде не се позовава на невъзможност да възприеме даден факт, поради липсата на осветление, напротив той дава показания, които съдържат много детайли за случилото се, които не би могъл да възприеме, ако

нямаше добра видимост.

С оглед на изложеното и въз основа на събраните по делото доказателства, същите не оставят никакво място за съмнение досежно авторството на деянието, извършено от подсъдимия С. и в този смисъл въззивният съд споделя напълно изводите на първата инстанция.

При така установените факти, възприети въз основа на обсъдените доказателствени източници, въззивната инстанция също счита, че с деянието си подс. С. П. С. е осъществил от обективна и субективна страна престъпление по чл. 116, ал. 1, т. 6, предл.2 и 3 във вр. чл. 115 НК, тъй като за времето от 19,25 часа на 02.10.2021г. до 05.45 часа на 03.10.2021 г. в гр.Бургас умишлено е умъртвил Б.Ф.Х., като убийството е извършено по особено мъчителен за убития начин и с особена жестокост.

От обективна страна безспорно се установява, че на посочените по-горе място и време подсъдимият е осъществил изпълнителното деяние, като е нанесъл удар с глава челно в главата на пострадалия, довел до събарянето му на земята и получаване на черепно-мозъчна травма; ритал го е с крака по тялото, слабните и главата непосредствено след това; нанасял е удари с клон от дърво по краката на пострадалия. Посочените действия в тяхната съвкупност са допринесли за настъпването на смъртта на Х., който е имал възможност, макар и минимална, да оживее при своевременно оказана медицинска помощ, каквато не е била потърсена от подсъдимия.

Налице са квалифициращите убийството признаци - извършено е по особено мъчителен за убития начин и с особена жестокост.

Видно от заключението на приетата по делото съдебномедицинска експертиза на труп и от отговорите на вещото лице на конкретно зададения му в съдебно заседание въпрос, пострадалият е бил жив и в съзнание няколко часа след като е получил нараняванията по главата от удара с глава на подсъдимия и от удара в бордюра при падането. В тази връзка апелативният съд се присъединява към извода на контролирания относно времето на настъпване на смъртта на пострадалия Х.. В кредитираните показания на свидетелите Р. Ж. от ДП и М. П., те свидетелстват за това, че след като е паднал и си е ударил главата в бордюра, пострадалият се е надигнал и се е преместил в тревистите площи зад пейките. Това поведение на Х. показва, че той не е изпаднал веднага след удара в безсъзнателно състояние, а е бил налице т.нар. светъл период, посочен от вещото лице по съдебномедицинската експертиза. Доказателства, че към полунощ подсъдимият все още е бил жив се съдържат и в показанията на свидетелите Ж. и и., които посочват, че когато са си тръгвали, пострадалият е издавал пъшкания и стенания. Горните доказателствени източници установяват, че той е бил жив и в съзнание, при което е бил в състояние да усеща болка и е страдал. Това се потвърждава и от обстоятелството, че когато подсъдимият му е нанасял ударите с крак и с клона, пострадалият го е молел да спре, защото го боли. Ето защо настоящата инстанция счита, че пострадалият Х. е

почувствал и изживял такива болки и страдания, които се характеризират с по-висок интензитет от тези, съпровождащи всяко едно убийство. Той е бил в съзнание през цялото време на нанасянето на ударите спрямо него, както и след това, като е търпял силни болки, продължаващи няколко часа и особено мъчителни, тъй като са били причинени множество травматични увреждания в почти всички области на тялото, обхващащи главата, гръдния кош, сърцето, горните и долните крайници. Впоследствие той е изпаднал в безсъзнателно състояние, породено от вклиняването на продълговатия мозък, от което не е могъл да излезе, скоро след това е последвало коматозно състояние и смърт. Пострадалият е търпял болки от причиняването им до изпадането му в кома. Той е възприемал множеството удари на подсъдимия по цялото му тяло и тежестта на нараняванията по главата и гърдите. Възприемал е и настъпването на фаталния край и безсилието си да предприеме действия за неговото предотвратяване, което е изразил със стенания, охкания и молби за милост по време и след побоя. Всички посочени обстоятелства категорично сочат на квалифициращото обстоятелство по чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 2 от НК - убийството е извършено по особено мъчителен начин за жертвата.

Правилно е също и становището на окръжния съд, че е налице и другия квалифициращ признак от състава на инкриминираното престъпление, обективиран в начина на умъртвяване, силата и насочеността на ударите, естеството на причинените увреждания и обстоятелствата, при които това е сторено. Съгласно трайната съдебна практика, особената жестокост е външна характеристика на убийството, чрез която се отразяват субективните качества на дееца. За приложението на чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 3 НК е необходимо да се установи, че деецът е проявил изключителна ярост, ожесточение, отмъстителност или садизъм, коравосърдечие и безчовечност. Особената жестокост трябва да е проявена към момента на извършване на убийството, а не да характеризира дееца изобщо, т.е. не е необходимо деецът по принцип да е жесток човек. В конкретния случай, множеството припокриващи се една върху друга травми, както са посочени в отговорите на въпроси от вещото лице по съдебномедицинската експертиза, подсъдимият е причинил чрез нанасяне на множество удари с твърд тъп предмет, отговарящи да са нанесени с глава, крак и с приобщеното по делото веществено доказателство – дървен прът/клон. Това обстоятелство, както и фактът, че нанесените удари са били изпълнени с ярост и сила, концентрирани в главата и гръдния кош на пострадалия и са били съпроводени с вербална агресия срещу моления да се преустанови побоя пострадал, несъмнено демонстрират неоправдана злоба и ожесточение и обосновават наличието на особената жестокост по смисъла на чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 3 от НК.

Настоящата инстанция намира за правилен извода на окръжния съд, че деянието е осъществено от субективна страна при наличие на пряк умисъл. Подсъдимият е съзнавал общественноопасния характер на извършеното, предвиждал е настъпването на общественноопасните последици и пряко ги е целял. За субективната страна на престъплението, изразяваща психическото

отношение на дееца към извършеното, изводи се правят преди всичко от конкретно извършените от него действия към момента на реализиране на деянието. Подсъдимият нанесъл множество значителни по сила удари в жизненоважни области на тялото на пострадалия, като всички удари, с изключение на първия с глава, са нанесени след като Х. е бил безпомощен на земята, лицето му е било окървавено, а от тилната област на главата е имал силно кръвотечение. Тежкото състояние на пострадалия, въпреки че е било възприето от подсъдимия, не го е възпряло да нанесе още удари по жизненоважни области на тялото, нито го е мотивирало за потърси медицинска помощ. Недоказани по делото са последващите декларации на подсъдимия, че е направил опит да сигнализира полицията, като е дал телефона си на свидетеля П. да позвъни на телефон 112, но свидетелят и. му попречил. Ако действително С. е имал желание да спаси живота на пострадалия, той би го направил своевременно и независимо от странични фактори, още повече, че Спешното отделение на УМБАЛ – Бургас е било на не повече от 200 метра разстояние. Вместо това той е продължил да нанася удари на пострадалия и да го псува. Дори и след като преустановил боя, вместо да потърси помощ, подсъдимият завлякъл пострадалия в храстите и го завил с одеяло, с цел да не бъде видян от случайни минувачи. Вярно е, че и другите свидетели не са потърсили помощ за Х.. Свидателят П. нямал телефон и бил трудноподвижен – не можел да отиде дори да си купи храна и лекарства, а другите двама свидетели Ж. и и. като хора, които са имали проблеми с правосъдието и осъзнали тежкото състояние на пострадалия и възможността да умре, са запазили дистанция с явно нежелание да бъдат свързани с това престъпно деяние. Независимо от моралната укоримост на поведението на свидетелите, отговорността на подсъдимия не следва да се прехвърля върху тях, доколкото той е имал възможност, но не го е сторил, което показва осъзнатото му желание за настъпването на смъртта на пострадалия Х.. Прекият умисъл се извежда и от думите на подсъдимия, възприети от свидетелите М. и и., отнасящи се до пострадалия: „Никой да не го пипа, той е мой!“, „Ще те ликвидирам“ и „до сутринта, той (пострадалия Х.) трябва да умре“. Смъртта е причинена от деяние, което е извършено виновно, при пряк умисъл за лишаване пострадалия от живот, възникнал ситуативно, поради проявено от пострадалия агресивно поведение спрямо подсъдимия, което е повишило конфликтния заряд и негативните емоции, явяващи се улесняващи го в извършването на деянието фактори.

Този жесток побой подсъдимият е нанесъл в състояние на вменяемост, като е могъл да разбира свойството и значението на извършеното, както и да ръководи постъпките си. Състоянието му към инкриминираната дата, продължителността и последователността на проявите на подсъдимия не покрива критериите на физиологичния афект, който по естеството си представлява краткотрайна, много интензивна, със стеснение на съзнанието реакция. Липсват конкретни доводи срещу компетентността на вещите лица или за необективно или непълно експертно изследване на относимите

обстоятелства, поради което правилно е било възприето в пълнота заключението на комплексната психиатрично-психологична експертиза. Не са налице медицинските критерии и юридическите предпоставки за преквалификация на деянието като извършено по привилегирвания състав на чл. 118 от НК.

Основното възражение е за наличието на неизбежна отбрана по чл. 12, ал. 1 НК, като основание за оправдаване на дееца. По това искане на защитата първостепенният съд е изложил законосъобразни съждения, които са в унисон с доказателствената съвкупност по делото и установените фактически обстоятелства. Вярно е, че в началото на инцидента, подс. С. е бил нападен от пострадалия Х., който, както се посочи, му нанесъл удари с крак в главата и в коремната област и го напръскал със спрей в лицето, което се удостоверява от показанията на всички присъствали свидетели – П., Ж. и и., както и от протокола за освидетелстване на С.. Подсъдимият С. обаче не отвърнал на ударите, не се защитил. Чак след като спреят свършил, а пострадалият преустановил нанасянето на удари и се отдалечил на около 2,5 метра от подсъдимия, последният предприел контранападение. По това време нападението от страна на Х. вече е било прекратено и за подсъдимия не са съществували никакви обективни причини да мисли, че то може бързо да се възобнови. Това са възприели и свидетелите очевидци. Свидетелят Ж. казва: „два пъти го напръска със спрей или три пъти, докато свърши спреят, това беше нападението“, а свидетелят и. разказва: „След това спря да го ритам и се отдели на една страна на около 2,5 метра от С.. След около половин или една минута С. стана и се запъти към пострадалия“. Твърдението за спряно нападение, което е можело да бъде възобновено във всеки един момент, не съответства на установените факти. След като подсъдимият е атакувал пострадалия Х., последният е предприел отстъпително движение назад, което показва, че той не е имал готовност да атакува или да се отбранява. По време на това настъпателно движение от страна на подсъдимия, при което пострадалият отстъпвал назад, а С. хванал ръцете на Х. и нанесъл решаващия удар с глава в главата му, пострадалият не е представлявал заплаха за живота и здравето на подсъдимия. След като пострадалият паднал и си ударил главата в бордюра, той не е имал възможност повече нито да напада, нито да се защитава, въпреки това подсъдимият продължил да му нанася силни удари първо с крака по главата и тялото, а после поне два пъти по два-три удара с дървен прът по краката. От приложения по делото фотоалбум е видно състоянието на пострадалия в резултат на нанесените му многобройни удари и не може да се приеме, че при причиняване на уврежданията подс. С. е действал в състояние на уплаха, предизвикана от пострадалия с нанасянето на първоначалните удари и напръскването със спрей. След това подсъдимият е действал съвсем съзнателно, подредено и целево, не за да се защити, така както изисква чл. 12, ал. 1 от НК, а за да причини смъртта му – резултат, който е бил неизбежен като последица от действията на подс. С.. Ето защо и въззивната инстанция не възприема като основателна тезата за наличието на

неизбежна отбрана.

Неоснователни са и развитите от защитата на подс. С. доводи за преквалификация на деянието в такова по чл. 124 от НК. Действително подсъдимият е нанесъл средна телесна повреда като е ударил с глава главата на пострадалия и е счупил носни костици с причиняване на кръвонасядане. Последвалото от този удар залитане и падане назад с удряне на главата в бордюра и причинения от това масивен мозъчен кръвоизлив не са били пряко желани от подсъдимия. В случай, че изпълнителното деяние на подсъдимия се беше ограничило само до тези действия, то би могло да се разсъждава за квалификацията по чл.124 от НК – пряк умисъл към телесна повреда и непредпазливост за убийство. Но подсъдимият не се е ограничил само с удара с глава. Виждайки безпомощното състояние на пострадалия, той вместо да потърси помощ, за да спаси живота му, е продължил да му нанася удари с крак в жизненоважни области на тялото – главата и гръдната област, като е причинил и кръвонасядане на сърцето, което нараняване е допринесло за побързото настъпване на смъртта. Както бе посочено по-горе, отношението на дееца към пострадалия и целения резултат се извеждат и от думите му. Поведението на подсъдимия, обективизирано в действията, с които е причинил вредоносния резултат, разкриват умисъла му да причини не телесна повреда, а да умъртви пострадалия. Изолирането на телесната повреда като самостоятелен елемент на причинно-следствения процес се налага само тогава, когато има основание да се приеме, че смъртта е настъпила въпреки волята на дееца, че той нито е искал, нито допускал настъпването ѝ по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК. В конкретния случай обективно извършените от подсъдимия действия, а именно многобройните удари, нанесени с крака и дървен прът, докато пострадалият се е намирал паднал на земята със сериозни наранявания по главата, голямата сила, която е използвана при ударите в различни части на тялото, целенасоченото травмиране на жизненоважни части от тялото като главата и гръдния кош, както и отказът на подсъдимия да преустанови побоя, въпреки молбите на пострадалия и предупрежденията на присъствалите лица, че пострадалият може да умре, сочат на умисъл за лишаване от живот, а не за причиняване само на телесна повреда. Всички факти по делото показват, че умисълът на подсъдимия е бил само един – да причини смъртта на Б. Х., т.е. от субективна страна той е действал с пряк умисъл като е предвиждал общественоопасните последици на деянието и е целял, искал е те да настъпят. Ето защо искането за преквалификация на деянието по чл. 124, ал. 1 НК се явява неоснователно и в противоречие с установената по делото фактология.

За престъплението по чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 2 и 3 вр. чл. 115 от НК законът предвижда наказание лишаване от свобода от петнадесет до двадесет години, доживотен затвор или доживотен затвор без замяна. Следва да се посочи също така, че при своята преценка относно индивидуализацията на наказанието, съдът е ограничен от липсата на подаден протест или жалба от държавното и частното обвинение срещу първоинстанционната присъда с

искане за налагане на по-тежко наказание. Според настоящия съдебен състав, наказанието лишаване от свобода за срок от 20 години ще изпълни целите, визирани в чл. 36 от НК, доколкото ще изолира подсъдимия от обществото за един продължителен период от време. Независимо от немалките като интензивност отегчаващи отговорността обстоятелства – проявената упоритост в преследване на целта за умъртвяване, наличието на два квалифициращи признака, и предвид наличието на смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства – чистото съдебно минало и проявените от него отзивчивост и загриженост към хората от обкръжението му, правилно на подсъдимия не са наложени по-тежките наказания, предвидени за деянието – доживотен затвор или доживотен затвор без замяна. В същото време не са налице предпоставки за смекчаване на санкцията, която подсъдимият следва да понесе за деянието си. Превесът на отегчаващите отговорността обстоятелства не дава възможност нито за намаляване санкцията в рамките на тази по чл. 54 от НК, нито за прилагане на разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК за определяне на наказание под предвидения в специалната част на НК размер, доколкото констатираните смекчаващи отговорността обстоятелства не са многобройни, нито е налице изключително такова, така че и най-ниският размер на наказанието, предвиден в санкционната част на разпоредбата да бъде несъразмерно тежко.

Ето защо, възприетият от първоинстанционния съд размер на наказанието лишаване от свобода за срок от двадесет години отразява високата степен на обществена опасност на деянието и дееца, и присъдата в санкционната ѝ част следва да бъде потвърдена.

Правилно е прието, с оглед размера на наказанието, че същото следва да бъде изтърпяно ефективно при първоначален строг режим. Изводите на първоинстанционния съд в тази насока са в съответствие с правната норма, поради което присъдата следва да бъде потвърдена и в тази част. Правилно, на основание чл. 59 от НК е зачетено времето, през което подсъдимият С. е бил с мярка за неотклонение задържане под стража по настоящото производство.

Първоинстанционният съд основателно е уважил гражданския иск на ищеца Р. Р. – майка на пострадалия от деянието Б. Х., доколкото са налице предпоставките на чл. 45 от ЗЗД за присъждане на обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди, които несъмнено следват от загубата на единствения ѝ син. Деянието на подсъдимия е противоправно и виновно, причинило в пряка и непосредствена причинна връзка неимуществени вреди на гражданската ищца, изразяващи се в страданието на майката от смъртта на сина ѝ. Майката е от кръга лица, посочени в раздел III, т. 2, ал. 1 от ППВС № 4/1961 г. (допълнено с ППВС № 5/1969 г.), както и в ППВС № 2/1984 г. - низходяща от първа степен на починалия.

Уваженият иск е за сумата от 120 000 лева, като тази сума попада в рамките на справедливото обезщетение по смисъла на чл. 52 от ЗЗД, поради

което присъдата следва да бъде потвърдена и в гражданскоправната част. Въззивната инстанция, като съобрази и пледоарията на частния обвинител и граждански ищец пред първоинстанционния съд, не намери основание да приеме определеното обезщетение за прекомерно високо.

Разноските са правилно възложени от първата инстанция в съответствие с разпоредбата на чл. 189, ал. 3 от НПК и в тази насока присъдата на ОС-Бургас също следва да се потвърди. Същото важи и за произнасянето на първоинстанционния съд в частта относно веществените доказателства по делото.

При извършената на основание чл. 314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейното изменение или отмяна, поради което и с оглед горепосочените съображения и съвпадението на фактическите и правни изводи на двете инстанции, постанови своето решение.

Подадената въззивна жалба е неоснователна и като такава не може да доведе до претендираните правни последици.

Водим от всичко изложено и на основание чл.338 вр. чл. 334, т. 6 от НПК, Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 9/08.02.2023 г., постановена по НОХД № 665/2022 г. по описа на Окръжен съд – Бургас.

Решението подлежи на касационно обжалване и протестиране пред Върховния касационен съд на РБългария в петнадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____